

riet fortsat meddeler 3. instansbevillinger, falder væk.

Rigsadvokaten anfører endvidere, at han navnlig af to grunde finder det vigtigt, at det påny overvejes at lade behandlingen af disse sager forblive i Justitsministeriet.

For det første synes det at fremgå af forhandlingerne i 1989 om beslutningsforslaget, at flere ordførere gik ud fra, at en overflytning af kompetencen fra Justitsministeriet til Højesteret eller et andet organ, ikke ville medføre øget ressourceforbrug, se således Folketingstidende 1988/89, sp. 10344 og sp. 10351.

Sagernes placering i Justitsministeriet medfører, at sagerne behandles sideløbende og indpasses smidigt med behandlingen af andre typer sager i et hierakisk system, hvor indsatsen helt naturligt tilpasses efter sagernes sværhedsgrad, således at ukomplicerede sager behandles af yngre medarbejdere, medens vanskeligere sager »lægges op« i hierakiet, ligesom der – helt uformelt – kan indhentes særlig juridisk bistand fra andre afdelinger i Justitsministeriet, f.eks. Lovafdelingen. Sagsbehandlingen er hurtig og uformel, og er efter Rigsadvokatens vurdering af meget høj faglig standard.

Som det fremgår af Retsplejerådets betænkning side 57, vil overførelse af sagerne til Højesteret medføre, at afgørelsen bliver judicielle med den deraf følgende grundige behandling. Det anføres, at der hertil vil skulle deltage en eller tre højesteretsdommere i afgørelsen om 3. instansbevilning. På samme måde som ved Højesterets behandling af f.eks. kæresager vil afgørelsen skulle træffes, efter at sagen er forberedt af en juridisk uddannet fuldmægtig (protokolsekretær) og normalt har været sendt til udtalelse hos parterne. Afgørelsen tænkes truffet på skriftligt grundlag, og det foreslås, at den ikke skal begrundes nærmere. En overførelse vil efter Retsplejerådets samlede skøn medføre en udvidelse af Højesteret med mindst to højesteretsdommere og mindst fire fuldmægtige, samt den fornødne kontorbestand.

En overførelse af sagerne til Højesteret vil derfor efter Rigsadvokatens opfattelse medføre et øget ressourceforbrug indenfor den samlede retssektor. For det andet anfører Rigsadvokaten et synspunkt af mere retlig karakter, der vedrører spørgsmålet om, i hvilket omfang Højesterets afgørelse kan opfattes som en egentlig afgørelse af selve sagen, og som er omtalt i Retsplejerådets betænkning side 56.

Rigsadvokaten anfører herom, at det efter hans opfattelse for så vidt angår straffesager, ikke vil kunne undgås, at et afslag fra Højesteret om 3. instansprøvelse af en sag, hvori der indgår et lovfortolknings spørgsmål – i modsætning til et afslag fra en administrativ myndighed som Justitsministeriet – vil

medføre, at den af landsretten anlagte fortolkning tillægges en særlig præjudikatsværdi, formentlig svarende til en afsagt højesteretsdom. En sådan udvikling, hvorefter der opstår en type landsretsafgørelser med særlig præjudikatsværdi ved siden af de »rigtige« højesteretsdomme, finder Rigsadvokaten uheldig.

Rigsadvokaten anfører endvidere, at det forhold, at en overførelse vil medføre en relativt mindre udvidelse af ressourceforbruget i retssektoren, for så vidt kunne være ligegyldigt, hvis retssektoren i øvrigt havde de ressourcer, der skulle til for, at den fungerede tilfredsstillende. Det må imidlertid være åbenbart for enhver, at det ikke er tilfældet. Navnlig den samlede sagsbehandlingstid, i alt fald for straffesager, er stærkt kritisabel.

Rigsadvokaten finder derfor ikke, at der ud fra nogle overvejende principielle og formelle synspunkter – der som nævnt ovenfor fuldt ud kan imødekommes på en anden måde – bør anvendes ressourcer til en sådan omlægning. Selv hvis lovgiveren var villig til at tilføre retssektoren de øgede ressourcer, der var nødvendige til omlægningen, ville Rigsadvokaten finde, at sådanne ressourcer langt hellere måtte bruges til f.eks. at holde domstolenes beramelsestider nede på et acceptabelt niveau.

For så vidt angår spørgsmålet om 2. instansbevillinger anfører Rigsadvokaten, at fordelene ved den nuværende ordning med, at kompetencen til at meddele anke- og kærebevillinger, også i 2. instanssager, ligger hos en og samme centrale myndighed, nemlig Justitsministeriet, er, at der opnås en ensartet og billig administration.

Flyttes 3. instansbevillingerne imidlertid af principielle grunde fra Justitsministeriet, må de samme synspunkter formentlig føre til, at 2. instanssagerne flyttes til landsretterne, således som Retsplejerådet har peget på.

5.4. Advokatrådet.

For så vidt angår 3. instansbevillingerne tager Advokatrådet klar afstand fra Retsplejerådets forslag om at henlægge kompetencen til at behandle sagerne fra Justitsministeriet til Højesteret.

Det er Advokatrådets opfattelse, at kompetencen til at behandle disse sager i stedet bør overføres til et særligt nævn, således at nævnet består af en dommer, en juridisk professor og en advokat. Advokatrådet henviser i den forbindelse til skrivelse af 21. december 1989 fra advokaterne Ernest Hartwig, Jørgen Jacobsen, Erling Andersen og Thorkild Høyer, til Folketingets Retsudvalg. I skrivelserne, der er optaget som bilag 4 i Retsplejerådets betænkning side 141 f, anføres bl.a., at ønsket om hurtig sagsbehandling be-